

Οἱ ἄντρες μοῦκαναν κακό, νὰ κλαῖνε τὶς γυναῖκες εἶδα·
Ἄγαπῶ αὐτοὺς τοὺς ἄντρες μὰ καὶ τὶς γυνὲς αὐτὲς :
Ζῶ.

— Καὶ θὰ πεθάνω, ἀργότερα, ἀργὰ πολὺ ἢ γλήγορα :
Δὲν ξέρω.
Θὲ νὰ τραβήξω ἴσως
Πρὸς τ' ἄγνωστο, ἔκει κάτω, πέρα ἐκεῖ,
Σὰν ἓνα πουλὶ πού, μεθυσμένο, ἀπ' τὸ παραθύρο πετᾷ !
Θὲ νὰ τραβήξω ἴσως
Στ' ἄγνωστο τὸ μυστηριῶδες, πέρα ἐκεῖ,
Στοῦ Θεοῦ τὸ μεγάλον ἥλιο νὰ ξαναγεννηθῶ !
Ἄγνοῶ.

Ἦ νὰ σύρω μπορεῖ γιὰ ὕπνο καὶ γιὰ πάντα νὰ σαλίσω
Κάτ' ἀπὸ λίγα πόδια χῶμα,
Πέρ' ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ τὸν οὐρανό, τ' ἀγαπημένα μάτια,
Στὴ νύχτα τὴ φαρμακερή.

Μὰ θάχω προτοῦ γνωρίσει τὴ θερμὴ γέφυρ τῆς ζωῆς :
Θάχω στὸ μάτι μου μέσα καθρεφτίσει,
Στιγμουλίτσα θαμπωμένη,
Τὸ μεγάλο αἰώνιο φῶς·
Μὰ θάχω χαρὰν ὠραία στὸ μεγάλο ἅγιο δεῖπνο...
Τί παραπάνω νὰ ἤθελα μποροῦσα ;
Θὰ ἔχω ζήσει
Καὶ θὰ πεθάνω.

Les Clartés Humaines.

FRANCIS VIELÉ-GRIFFIN :

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ.

Πίστευε : Θάνατος ἢ Ζήση τί σὲ νοιάζει,
Μέσα στοῦ ἔρωτα τὴ ζόλη ;
Δέου μὲ τὴ δυνατὴ ψυχὴ σου :
Νύχτα ἢ μέρ' ἂν εἶνε, τί σὲ νοιάζει ;
Γιατὶ ὄνειρατα πλατεῖα θὰ μάθεις,
Τὸ μοναδικὸν ἂν ξέρεις νόμο :
Κάτ' ἀπὸ τ' ἄστρα νύχτα δὲν ὑπάρχει,
Κί' ὄλ' ἢ σκιὰ τοῦ κόσμου εἶν' ἐντός σου.

Ἄγάπα : Ντροπὴ ἢ Δόξα τί σὲ νοιάζει
Ἐσένα, πού ἢ σειρά σου ἦρθε ;

Τραγούδα μὲ τὴ δύνατὴ φωνῆ σου
Τὸ μήνυμα ὅποιας ἀγάπης·
Τὶ θὰ ψάλλεις τῶν μεγαλόπρεπων τῶ ἄσμα
Ἄν τὴν ἐσώτερη συγκίνηση σου δεῖξεις :
Καταστροφὲς μοιραῖες δὲν ὑπάρχουν,
Κι' ὅλ' ἢ ἦτα εἶν' ἐντὸς σου.
Poèmes et Poésies.

JOSEPH RIVIÈRE :

ΚΑΤΑΝΥΞΗ.

Πληγώνετε τὸ ἐσωτερικὸν ὄνειρο, ὦ χαρὲς !
Κρούοντας τὸν οὐρανὸν ὡς μιὰ πλατειάνοιχτη σημαία,
καὶ μὲ τὶς φωνές σας καὶ μὲ τὰ νταβατούρια σας
καὶ τῶν χρωμάτων σας τὸ φεγγοβόλημα,
ταράζετε τὴ λυπητερὴ τῶν δακρύων μας πηγὴ.

Γέλοια καλόγηρα, ποὺ τραγουδάτε
στὸν ἥλιο μέσα καὶ στὶς λάμψεις !
Νεαρὲς χαρὲς
ποὺ ρίχνετε σὲ γοητευτικὴ βροχὴ
τὰ χρυσᾶ μαργαριτάρια τῆς εὐθυμίας
στὸ σκεπτικὸ τῆς σιωπῆς νερό,
ἀφεῖστε σὲ λεπτὲς ἁρμονίες νὰ κυλήσουν,
σ' εἰρήνη καὶ σὲ λήθη τοῦ ὑλικοῦ κόσμου,
πὲρ' ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ στὸν οὐρανὸ κοντά,
τὰ μυστικώπαθα τὰ κύματα τὰ φωτωμένα «οὐσιῶδες» !
*Απὸ τὸ περιοδικὸ «Soi - Mème».

ΤΡΟΥΛΛΟΙ ΧΑΡΑΣ.

Τὰ δέντρα εἶνε τρουῦλλοι τῆς χαρᾶς
ποὺ ξεδιπλώνονται
σ' ἀνικανοποίητες διαγωνίους
πάνω στὴ σκεπτικὴ τῆς κεφαλῆς μου γλιαρότητα.

Θᾶθελα τῶν λέξεων νὰ λησμονήσω τὴν ψευτιά
γιὰ τὴν παιδιάστικη λατρεία τῶν πραγμάτων,
καὶ νὰ τραβήξω στὴ ζωὴ, ὡς στὰ νερὰ πλανιέται
τὸ καρτίσιο τ' ἀνέμου ποὺ ἀπ' τῶν ρόδων πίνει τὴν καρδιά.

Θᾶθελα νὰ γεμίσω τῶν ματιῶν μου τὸ τρυφερὸν ὑγρὸ
μὲ τὴ ρυθμισμένη τὴ σκιά στὴ μουσικὴ τῆς νειότης
καὶ νὰ σμιζῶ μέσ' στ' ἄπειρο τὸ θεώρατο καὶ τὸ φωτεινὸ
τὸ ρυθμὸ τοῦ αἵματός μου μὲ τοῦ ὄνειρου τὴν ὀρμή.